

مراد از عذاب اکبر چیست

خداوند گاهی به برخی افراد نعمت فراوانی می‌دهد و هنگامی که غرق لذت پیروزی و سرور شدند، ناگهان همه چیز را از آنان می‌گیرد تا حداکثر شکنجه را در همین زندگی ببینند، زیرا جدا شدن از چنین زندگی مرفهی بسیار ناراحت کننده است.

خداوند گاهی به برخی افراد نعمت فراوانی می‌دهد و هنگامی که غرق لذت پیروزی و سرور شدند، ناگهان همه چیز را از آنان می‌گیرد تا حداکثر شکنجه را در همین زندگی ببینند، زیرا جدا شدن از چنین زندگی مرفهی بسیار ناراحت کننده است.

به گزارش خبرنگار آیین و اندیشه خبرگزاری فارس، نوع سوم عذاب استیصال است و قرآن مجید در این باره می‌فرماید: «وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّمَا أُمِّلِيَ لَهُمْ خَيْرٌ لِّأَنفُسِهِمْ إِنَّمَا نُمِّلِي لَهُمْ لِيَزْدَادُوا إِثْمًا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ»؛ آن‌ها که کافر شدند و راه طغیان پیش گرفتند، گمان نکنند مهلتی که به آنان می‌دهیم، به سودشان است، ما به آنان مهلت می‌دهیم، فقط برای اینکه بر گناهان خود بیفزایند و برای آن‌ها، عذاب خوار کننده‌ای آماده شده است.

این‌ها افراد غیرقابل اصلاحی هستند که طبق سنت آفرینش و اصل آزادای اراده و اختیار به حال خود واگذار شده‌اند تا به آخرین مرحله سقوط برسند و مستحق حداکثر مجازات شوند، به علاوه از بعضی آیات قرآن استفاده می‌شود، خداوند گاهی به این گونه افراد نعمت فراوانی می‌دهد و هنگامی که غرق لذت پیروزی و سرور شدند، ناگهان همه چیز را از آنان می‌گیرد تا حداکثر شکنجه را در همین زندگی ببینند، زیرا جدا شدن از چنین زندگی مرفهی بسیار ناراحت کننده است.

چنانچه می‌خوانیم «فَلَمَّا تَسَوَّا مَا دَرَكُوا بِفَتْحَتِنَا عَلَيْهِمْ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ حَتَّى إِذَا فَرَجُوا بِمَا أُوْتُوا أَخَذَتْهُمُ بَغْتَةً فَإِذَا هُمْ مُبْلِسُونَ»؛ هنگامی که پندهایی را که به آن‌ها داده شده بود، فراموش کردند، درهای هر خیری را به روی آنان گشودیم تا شاد شوند، ناگهان هر آنچه داده بودیم از آن‌ها باز گرفتیم، لذا فوق‌العاده ناراحت و غمگین هستند.

در حقیقت این گونه اشخاص، به کسانی می‌مانند که از درختی ظالمانه بالا می‌روند که هر قدر بالاتر روند خوشحال‌تر می‌شوند تا آن هنگام که بر فراز بلندترین شاخه درخت می‌رسند، ناگهان طوفانی می‌ورزد و از آن بالا چنان سقوط می‌کنند که تمام استخوان‌هایشان در هم می‌شکند.

*عذاب بزرگ قیامت

اما نوع چهارم عذاب‌های الهی، عذاب بزرگ قیامت است که قرآن مجید در این باره می‌فرماید: «إِلَّا مَنْ تَوَلَّى وَ كَفَرَ، فَيُعَذِّبُهُ اللَّهُ الْعَذَابَ الْأَكْبَرَ»؛ و تذکر برای همه سودبخش است، مگر کسی که پشت کند و کافر شود که خداوند او را به بزرگ‌ترین عذاب مجازات می‌کند.

منظور از عذاب اکبر، عذاب آخرت در برابر عذاب دنیا است که عذاب کوچک و کم اهمیت نسبت به آن است، همان‌گونه که در آیه 26 سوره زمر می‌خوانیم: «فَأَذَاقَهُمُ اللَّهُ الْخُرْىَ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلِلْآخِرَةِ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ»؛ خداوند خواری را در زندگی این دنیا به آن‌ها چشاند و عذاب آخرت اکبر است اگر می‌دانستند.

این احتمال نیز وجود دارد که مراد از عذاب اکبر قسمت شدیدتری از عذاب قیامت و دوزخ باشد، زیرا عذاب همه مجرمان در دوزخ یکسان نیست.

با این تفاسیر برای عده‌ای این سؤال پیش می‌آید، چرا گناهکاران نه تنها به سزای اعمال خود نمی‌رسند، بلکه هر روز از نعمات بیشتر و جدیدتری بهره‌مند می‌شوند و علاوه بر آن فرصت داده می‌شوند، خداوند متعال در جواب چنین سؤالاتی می‌فرماید: «وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَى ظُهُرِهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَإِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ فَلَنْ يَلْفُتَهُ اللَّهُ بِعَبَادِهِ بِصِيرَةٍ»؛ اگر خداوند مردم را به سبب کارهایی که انجام داده‌اند مجازات کند، جنبه‌ای را بر پشت زمین باقی نخواهد گذاشت، ولی به لطفش آن‌ها را تا سرآمد معینی تأخیر می‌اندازد، اما هنگامی که اجل آنان فرا رسد، خداوند هر کس ره به مقتضای عملش جزا می‌دهد، او نسبت به بندگانش بی‌نا است.